

Capitolul I

Prima mea întâlnire cu Prichindelul / Pichelstein și locuitorii
săi / Părinții lui Măxchen își părăsesc meleagurile natale /
Wu Fu și Cin Cin / Locul nașterii: Stockholm /
Smulși de vânt de pe turnul Eiffel /
Înmormântarea a două cozi de chinez /
Profesorul Jokus von Pokus ține o cuvântare frumoasă.

Eroului nostru i se zicea Prichindelul și dormea într-o cutie de chibrituri. Numele lui adevărat era Max Pichelsteiner. Dar asta știau foarte puțini oameni. Și nici eu n-aș fi știut-o, dacă nu mi-ar fi spus-o el însuși. Asta s-a-ntâmplat, dacă nu mă înșel, la Londra. În hotelul Garlands. Și anume în încăperea cu multe colivii unde se ia micul dejun. Ce mai ciripit! D-abia îți auzeai propriile vorbe.

Sau o fi fost la Roma? În hotelul Ambassadore de pe Via Veneto? Ori în sala de mese a hotelului Excelsior din Amsterdam? Cred că mă părăsește memoria. Păcat. Uneori capul meu e ca o ladă cu jucării în dezordine.

Un lucru însă e sigur: părinții lui Mäxchen¹, bunicii lui, străbunicii, ba chiar și stră-străbunicii lui se trag, toți laolaltă, din pădurea Boemiei, de acolo de unde este mai deasă. Există cică acolo o măgură înaltă și un sat mititel, și amândouă poartă numele de Pichelstein². Am răsfoit, pentru a fi mai sigur, vechiul meu lexicon. Acolo scrie scurt și concis:

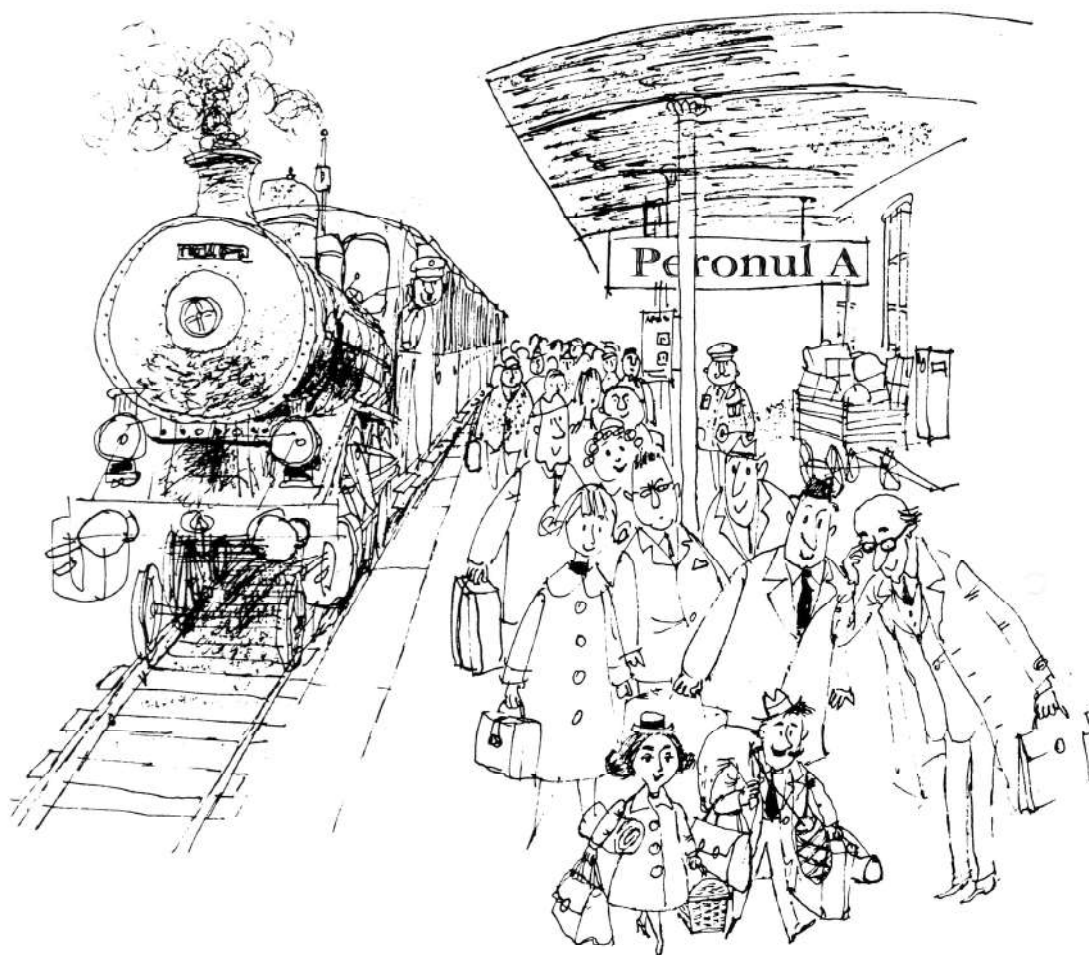
Pichelstein: *Sat din Boemia, 412 locuitori. Rasă de oameni minusculi. Înălțimea maximă: 51 cm. Cauzele: necunoscute. Vestii prin asociația lor sportivă (A.S. Pichelstein, înființată în 1872) și prin așa-numita „carne de Pichelstein“. (Vezi vol. IV, sub titlul: „Prânz compus dintr-un singur fel de mâncare“.) Din negura veacurilor și până azi, toți locuitorii poartă numele de Pichelsteiner. (Bibliografie: „Pichelstein și locuitorii săi“, de preotul Remigius Dallmayr, 1908, în editura autorului. Epuizată.)*

Ciudat sătuleț, o să spuneți. Dar nu pot schimba nimic din toate astea. Ceea ce scrie în vechiul meu lexicon este adevărat aproape în toate cazurile.

Când părinții lui Mäxchen împliniră un an de la căsătorie, hotărâră să-și caute fericirea. Aveau, cât erau ei de mici,

¹ Mäxchen – diminutiv de la Max.

² Pichelstein (Fleisch) – un fel de mâncare foarte răspândită în Germania, care se prepară din carne de vacă și multe legume, totul bine condimentat.

tot felul de gărgăuni în căpșor. Și pentru că satul Pichelstein din pădurea Boemiei era neîncăpător pentru visele lor, soții se hotărâră să plece, cu cățel, cu purcel, în lumea largă.

Stârneau peste tot pe unde treceau mare curiozitate. Oamenii rămâneau cu gura căscată și de-abia o mai închideau. Căci mama lui Măxchen era o femeie tânără, frumoasă peste poate, iar tatăl sau avea o mustață neagră impresionantă; nu erau însă mai înalți decât doi copii de cinci ani. Nu-i de mirare deci că stârneau atâta interes.

Ce aveau de gând să facă? Fiind foarte buni gimnaști, voiau să devină acrobați. Și într-adevăr, după ce prezentară domnului director Brausewetter (domnul Vijelie, cum s-ar zice) de la circul Stilke isprăvile lor la bară fixă și la inele, acesta bătut cu entuziasm mânușile sale alb-glacé și strigă: „Bravo, piticii mei, sunteți angajați!“ Asta se întâmplase la Copenhaga. În Tivoli. Într-o dimineață. Într-un cort de circ ridicat pe patru piloni enormi. Și Măxchen încă nu exista pe atunci.

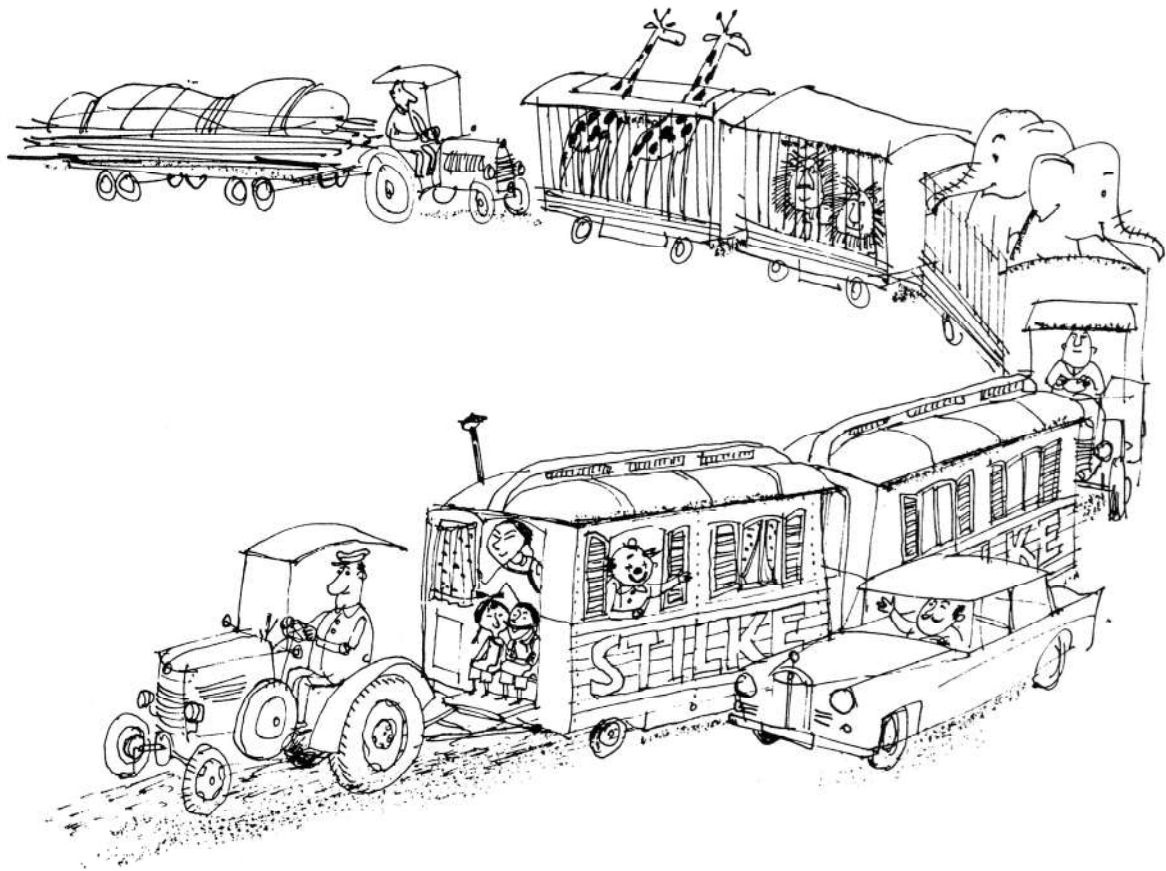
Deși părinții săi fuseseră la Pichelstein căpitanii echipeilor de gimnastică, trebuiră să învețe încă foarte multe și să se

supună unui antrenament sever. De abia cu un sfert de an mai târziu fură repartizați grupului acrobaților chinezi – familia Bambus. De fapt, nu era vorba de o familie veritabilă. Cât despre chinezi autentici, nici pe-atât. Cele douăsprezece cozi împletite care atârnav de cele douăsprezece cefe erau veritabile ca banii falși. Dar ca artiști erau excelenți și se numărau printre cei mai abili jongleri și acrobați din câți au apărut vreodată într-un circ.

Jonglau atât de repede cu farfuriile fragile și cupe pe bețișoare de bambus subțiri și tremurânde, încât publicul se cruccea. Cei mai mici dintre ei se cățărau ca niște șopârle pe barele de bambus de grosimea unui braț și stăteau sus de tot în mâini, sau, acompaniați de răpăitul tobei, în cap. Făceau chiar salturi amețitoare la zece metri deasupra arenei. Se dădeau tumba în aer, cum fac copiii când se joacă, revenind apoi cu ambele picioare în vârfurile vibrânde ale bambusului și, râzând, făceau semne cu mâna publicului, care îi aplauda de jos. Atunci orchestra scotea câte un acord triplu și oamenii aplaudau până ce palmele li se înroșeau și se umflau.

Părinții lui Măxchen se numeau acum pe afișe și în caielele de program Wu Fu și Cin Cin și purtau cozi false și chimonouri de mătase foșnitoare, brodate în toate culorile. Călătoreau cu cortul strâns al circului, cu elefanții și fiarele, cu înghițitorii de foc, cu clovnii și artiștii de la trapez, cu armăsarii arabi, cu băieții de grajd, cu îmblânzitorii de fiare, cu balerinele, mecanicii, muzicanții și cu domnul director Brausewetter, dintr-o metropolă într-alta, aveau succes, câștigau bani și se bucurau cel puțin de douăzeci de ori pe zi că au părăsit Pichelstein-ul.

La Stockholm se născu Mäxchen. Era atât de minuscul, încât puțin lipsi ca sora să nu-l arunce în canal odată cu apa din scaldătoare. Din fericire, urlă ca tras în țeapă și totul se sfârși cu bine. Medicul de secție îl privi multă vreme printr-o lupă, zâmbi și într-un târziu spuse: „Ce băiat frumos și sănătos! Vă felicit!“

Când Mäxchen avea șase ani, își pierdu părinții. Erau la Paris, și totul se petrecu pe neașteptate. Cei doi se urcară cu liftul în vârful turnului Eiffel, ca să admire frumoasa panoramă. Dar de abia sosiți pe cea mai înaltă platformă, se porni

o furtună care îi smulse din turn cât ai clipi. Ceilalți vizitatori fiind mai mari, se putuseră apuca de grilajul balustradei. Dar cu Wu Fu și Cin Cin se terminase. Atâta doar s-a mai putut vedea – că se țineau strâns de mână. Un, doi, dispărură la orizont.

A doua zi, ziarele anunțară: *Doi pitici chinezi smulși de vânt de pe turnul Eiffel! În ciuda angajării unor elicoptere, au fost de negăsit! Grea pierdere pentru ciroul Stilke!*

Pierderea cea mai grea era pentru Mäxchen, care își iubise mult de tot părinții. Plângea la nesfârșit, cu lacrimi minuscule în batista lui minusculă. Și două săptămâni mai târziu, când fură înmormântate la cimitir, într-o casetă de fildeș, cele două codițe de chinez pe care le pescuise din ocean, dincolo de insulele Canare, un vapor portughez, Mäxchen ar fi vrut să moară și el cu ei, de atâta mâhnire.

Fu o înmormântare ciudată. Participară toți membrii ciroului: familia Bambus în chimonouri, dresorul de lei și tigri cu o panglică de crep negru la bici, în chip de doliu, călărețul de înaltă școală Galoppinski, pe armăsarul său negru Nero, înghițitorii de foc cu făcliile aprinse, domnul director Brausewetter cu cilindru și mănuși negre-glacé, clovnii cu figurile boite a jale și mai cu seamă, ca orator, vestitul scamator, profesorul Jokus von Pokus.

Încheindu-și logosul funerar, profesorul Jokus von Pokus adăugă:

— Micii noștri colegi pe care îi deplângem astăzi ni l-au lăsat moștenire pe Mäxchen. Cu puțin înaintea excursiei lor

apară din aer (ca prin farmec) cinci buchete mari de flori și le depuse pe micul mormânt al părinților. Înghițitorii de foc își băgară făcliile pâlپâinde în gură, ca să stingă flăcările. Orchestra ciroului intonă marșul gladiatorilor. Și toți se grăbiră, conduși de călărețul acrobatic Galoppinski, spre cortul ciroului. Căci era miercuri.

Și miercurea, sâmbăta și duminica, cum bine se știe, au loc reprezentații și după-amiaza. Pentru copii. La prețuri reduse.